

MAURICE MAETERLINCK

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΧΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (ΤΥΦΛΟΣ)
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ
Ο ΘΕΙΟΣ
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ
Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ
Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Η ΣΚΗΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Κάμαρα ἀρκετά σκοτεινή σ' ἔνα παληὸν μέγαρο. Μιὰ πόρτα ἀριστερὰ καὶ μιὰ δεξιὰ καὶ μιὰ μικρὴ σκεπασμένη πόρτα σὲ μιὰ γωνιά. Στὸ βάθος γιαλένια παράθυρα δπου κυριαρχεῖ τὸ πράσινο καὶ μιὰ γιαλένια πόρτα ποῦ ἀνοίγει σὲ μιὰ βεράντα. "Ένα μεγάλο φλαμαντικὸ ρολόϊ σὲ μιὰ γωνιά. Μιὰ ἀναμμένη λάμπα.

οι τρεις κορες "Ελα ἐδὼ παπποῦ, κάθισε κάτω ἀπ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

ο παππούς Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν φέγγει πολὺ ἐδώ.

ο πατερας Πᾶμε στὴ βεράντα, ή νὰ καθίσουμε σ' αὐτὴν τὴν κάμαρα;

ο θειος Δὲν θᾶταν καλλίτερα νὰ μείνουμ' ἐδώ ; "Εβρεχε ὅλη τὴ βδομάδα καὶ οἱ νύχτες αὐτὲς εἶναι ὑγρὲς καὶ ψυχρές.

η μεγαλη κορη Κι' ὅμως ἔχει ἄστρα.

ο θειος "Ω, ὅσο γιὰ τ' ἄστρα, δὲν σημαίνει τίποτε.

ο παππούς Καλλίτερα νὰ μείνουμ' ἐδώ. Δὲν ξέρει κανεὶς τὶ τυχαίνει.

ο πατερας Δὲν πρέπει πιὰ ν' ἀνησυχοῦμε. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Εἶναι σωμένη..

- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Νομῆω πῶς δὲν εἶναι καλά.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Γιατὶ τὸ λέσ αὐτό;
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** "Ακουσα τὴ φωνή της.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Μ' ἀφοῦ οἱ γιατροὶ βεβαιώνουν πῶς μποροῦμε νάμαστ' ἥσυχοι . . .
- Ο ΘΕΙΟΣ** Ξέρεις καλὰ πῶς ὁ πεθερός σου ἀγαπᾶ νὰ μᾶς ἀνησυχεῖ ἄδικα.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Δὲ βλέπω τὰ πράγματα σᾶν κι' ἔστι.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Πρέπει νὰ συμβουλευτεῖς λοιπὸν αὐτοὺς ποὺ βλέπουν. Είχε πολὺ καλὴ ὅψη τ' ἀπόγεμα. Κοιμᾶται βαθειὰ καὶ δὲν θὰ φαρμακώσουμε τὴν πρώτη καλὴ βραδειὰ ποῦ μᾶς δίνει ἡ τύχη . . . Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀναπαυθοῦμε καὶ νὰ γελάσουμε μάλιστα λίγο, χωρὶς νὰ φοβούμαστε ἀπόψε.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Ἀλήθεια εἰν' ἡ πρώτη φορὰ ποῦ νοιώθω νάμαι σπίτι μου, ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου, ὑστερα ἀπ' τὸν τρομερὸν αὐτὸν τοκετό.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Μιὰ ποῦ ἡ ἀρρώστεια μπῆκε σ' ἔνα σπίτι, θάλεγε κανεὶς σᾶν νὰ μπῆκε ἔνας ἄγνωστος μέσος στὴν οἰκογένεια.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** "Εξω λοιπὸν ἀπ' τὴν οἰκογένεια δὲν πρέπει νὰ βασιζούμαστε σὲ κανένα.
- Ο ΘΕΙΟΣ** "Εχεις πολὺ δίκαιο.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Γιατὶ δὲν μπόρεσα νὰ δῶ τὴ φτωχὴ μου κόρη σήμερα;
- Ο ΘΕΙΟΣ** Ξέρεις καλὰ πῶς ὁ γιατρὸς τ' ἀπαγόρευσε.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Δὲν ξέρω τὶ πρέπει νὰ βάλει ὁ νοῦς μου.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Ἀνώφελο νὰ ταράζεσαι . . .
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** (δείχνοντας τὴν πόρτα ἀριστερὰ) Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκρύσει κείνη;
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Δὲν θὰ μιλήσουμε δυνατά: ἡ πόρτα, ἔξ ἄλλου εἰν' ἀρκετὰ παχιὰ κι ἔπειτα ἡ νοσοκόμα εἶναι μαζύ της καὶ θὰ μᾶς τώλεγε ἀν κάναμε πολὺ θόρυβο.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** (δείχνοντας τὴν πόρτα, δεξιὰ) Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσει κείνο;

ο πατέρας "Οχι. "Όχι.

ο παππούς Κοιμᾶται;

ο πατέρας Νομίζω ναι.

ο παππούς Θάπορεπε νὰ πᾶ νὰ δεῖς.

ο θειός Παραπάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα σου μὲν ἀνησυχεῖ τὸ μήρος αὐτό. Τόσες βδομάδες ποῦ γέννηθηκε καὶ μόλις σάλεψε. Τσιμουδιά δὲν ἔβγαλε ώς τώρα. Θάλεγε κανεὶς ἔνα καιδὶ κερδένιο.

ο παππούς Νομίζω πῶς θάναι κουφό, ζωσ καὶ βουβό. Νὰ τὶ εἶναι οἱ αἰμόμιχτοι γάμοι.

(Σιωπὴ ἀποδοκιμασίας)

ο πατέρας Σχεδὸν μούρχεται νὰ τὸ καταραστῷ γιὰ τὸ κακὸ πούκαμε στὴ μητέρα του.

ο θειός Πρέπει νᾶσαι λογικός. Δὲν εἶναι λάθος αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦμικροῦ.—Εἶναι δλομόναχο σ' αὐτὴ τὴ κάμαρα;

ο πατέρας Ναι. "Ο γιατρὸς δὲν θέλει πιὰ νὰ μένει στὴν κάμαρα τῆς μητέρας του.

ο θειός Ή παραμάνα τοῦλάχιστο εἶναι μαζύ του;

ο πατέρας "Οχι. Πῆγε νὰ ήσυχάσει ἔνα λεπτό. Μὲ τὸ δίκηρο της γιατὶ παρακουράστηκε τὶς τελευταῖς αὐτὲς μέρες. Οὐρσούλη πήγαινε λοιπὸν νὰ δεῖς ἀν κοιμᾶται καλά.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ. Καλὰ πατέρα.

(Οἱ τρεῖς ἀδερφές σηκώνουνται καὶ κρατούμενες ἀπ' τὸ χέρι, μπαίνουν στὸ δωμάτιο, δεξιὰ)

ο πατέρας Κατὰ ποιὰ ὥρα θάρτει ἡ ἀδερφή μας;

ο θειός Νομίζω κατὰ τὶς ἑννιά.

ο πατέρας Εἶναι περασμένες ἑννιά. Θάθελα νάρχόταν ἀπόψε. "Η γυναῖκα μου ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὴν δεῖ.

ο θειός Εἶναι βέβαιο πῶς θάρτει. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεται ἐδώ;

ο πατέρας Ποτὲ δὲν πάτησε στὸ σπίτι.

ο θειός Τῆς εἶναι πολὺ δύσκολο ν' ἀφήσει τὸ μοναστῆρι της.

ο πατέρας Θάναι μονάχη

Ο ΘΕΙΟΣ Νομίζω πῶς θὰ τὴν συνοδέψει μιὰ ἀπ τὶς καλογρηές. Δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν μόνες.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Κι ὅμως εἶναι ἡ ἡγουμένη.

Ο ΘΕΙΟΣ Γιὰ ὅλες δὲ κανόνας εἶναι δὲν ἕδιος.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ἀνησυχεῖτε πιά;

Ο ΘΕΙΟΣ Καὶ γιατὶ νάνησυχοῦμε; Δὲν πρέπει νὰ ξαναρχούμαστε στὰ ἕδια. Τίποτε πιὰ δὲν ὑπάρχει νὰ φοβηθοῦμε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἡ ἀδερφή σου εἶναι μεγαλείτερη σου;

Ο ΘΕΙΟΣ Εἶν^{τη} ἡ μεγαλείτερη ἀπ' ὅλους μας.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ξέρω τὶ ἔχω, δὲν εἶμαι ἥσυχος πιά. Θάθελα νάταν ἔδω ἡ ἀδελφή σου.

Ο ΘΕΙΟΣ Θάρτει. Τὸ ὑποσχέθηκε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θάθελα νάχε περάσει αὐτὴ ἡ βραδειὰ.

(Οἱ τρεῖς κόρες ξαναμπαίνουν)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Κοιμᾶται;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Ναὶ πατέρα μου, πολὺ βαθειὰ.

Ο ΘΕΙΟΣ Τὶ θὰ κάνουμε ἐν τῷ μεταξὺ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μεταξὺ ποιοῦ;

Ο ΘΕΙΟΣ Περιμένοντας τὴν ἀδερφή μας.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν βλέπεις νάρχεται κανεὶς Οὐρσούλη;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ (ἀπ τὸ παράθυρο) Ὁχι πατέρα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Καὶ στὴ δενδροστοιχία;— Βλέπεις τὴ δενδροστοιχία;

Η ΚΟΡΗ Ναὶ πατέρα. Εἶναι σεληνόφως καὶ τὴν βλέπω μέχρι τὰ δάση τῶν κυπαρισσιῶν!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Καὶ δὲν βλέπεις κανένα;

Η ΚΟΡΗ Κανένα παπποῦ.

Ο ΘΕΙΟΣ Τὶ καιρὸς εἶναι;

Η ΚΟΡΗ Πολὺ καλός. Ἀκοῦτε τὰ ἀηδόνια;

Ο ΘΕΙΟΣ Ναὶ, Ναὶ.

Η ΚΟΡΗ Λίγος ἀέρας σηκώνεται στὴ δενδροστοιχία.

ο παππούς Λίγος άέρας στή δενδροστοιχία ;

Η κορη Ναι τά δέντρα κουνιοῦνται λιγάκι.

ο θειος Περίεργο πῶς ή ἀδερφή μου δὲν εἶν' ἀκόμη ἔδω.

ο παππούς Δὲν ἀκούω πιὰ τ' ἀηδόνια.

Η κορη Νομίζω πῶς κάποιος μπῆκε στὸν κῆπο παπποῦ.

ο παππούς Ποιὸς εἶναι ;

Η κορη Δὲν ξέρω, δὲν βλέπω κανένα.

ο θειος Ἐπειδὴ ἀκριβῶς κανεὶς δὲν εἶναι.

Η κορη Κάποιος πρέπει νὰ στὸν κῆπο τ' ἀηδόνια σώπασαν ἀπότομα.

ο παππούς Κι ὅμως δὲν ἀκούω περπάτημα.

Η κορη Πρέπει κάποιος νὰ πέρασε δίπλα ἀπ τὴ λίμνη, γιατὶ οἱ κύκνοι φοβοῦνται.

ο πατερας Δὲν βλέπεις κανένα ;

Η κορη Κανένα πατέρα.

ο πατερας Κι ὅμως εἶναι μὲς τὸ σεληνόφως ή λίμνη...

Η κορη Ναι βλέπω ὅτι οἱ κύκνοι φοβοῦνται.

ο θειος Εἴμαι βέβαιος πῶς ή ἀδερφή μου θάναι ποὺ τοὺς τρομάζει. Θὰ μπῆκε ἀπ τὴ μικρὴ πόρτα.

ο πατερας Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ δὲν γαυγίζουν καθόλου οἱ σκύλλοι.

Η κορη Βλέπω τὸ μαντρόσκυλο κατάβαθμα στὸ σπιτάκι του. Οἱ κύκνοι πᾶν κατὰ τὴν ἄλλη ὅχθη ! ...

ο θειος Φοβοῦνται τὴν ἀδερφή μου. Πάω νὰ δῶ (φωνάζει) Ἀδερφή μου! Ἀδερφή μου! Ἐσύ εἶσαι; — Κανεὶς δὲν εἶναι.

Η κορη Εἴμαι βέβαια πῶς κάποιος μπῆκε στὸ κῆπο. Πηγαίνετε νὰ δῆτε.

ο θειος Μὰ ϑὰ μ' ἀπαντοῦσε.

ο παππούς Μὴν τὰ ἀηδόνια ξαναρχίζουν νὰ τραγουδοῦν Οὐρσούλη ;

Η κορη Δὲν ἀκούω οὔτ' ἔνα πιὰ στὰ γύρω.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Κι δύμως θόρυβος δὲν ἀκούεται.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μιὰ σιωπὴ θανάτου βασιλεύει.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θάναι κάποιος ἄγνωστος ποῦ τὰ τρομάζει γιατὶ
ἄν ήταν κανεὶς τοῦ σπιτιοῦ δὲν θὰ σώπαξαν.

Ο ΘΕΙΟΣ Μὰ γιὰ τὸ ἀηδόνια θ' ἀσχοληθεῖτε τώρα;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ "Ολα τὰ παράθυρα εἶν" ἀνοιχτὰ Οὐρσούλη;

Η ΚΟΡΗ "Η γιαλένια πόρτα εἶν" ἀνοιγτὴ παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ κρύο μπαίνει στὴ κάμαρα.

Η ΚΟΡΗ Λίγος ἀέρας φυσᾶ στὸν κῆπο παπποῦ καὶ τὰ ρόδα
φυλλοδοοῦνε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Καλὰ λοιπόν. Κλεῖσθήν πόρτα. Εἶν" ἀργά.

Η ΚΟΡΗ Ναὶ πατέρα.— Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω τὴν πόρτα.

ΟΙ ΆΛΛΕΣ ΔΥΟ ΚΟΡΕΣ Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κλείσουμε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Τὶ εἶναι λοιπὸν κόρες μου;

Ο ΘΕΙΟΣ Δὲγ πρέπει νὰ λέσ αὐτὸ μ' ἔξαιρετικὴ φωνή. Πάω
νὰ τὶς βοηθήσω.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Δὲν κατορθώνουμε νὰ τὴν κλείσουμε δλως
διόλου

Ο ΘΕΙΟΣ Εἶν" ἀπὸ τὴν ὑγρασία. "Ας προσπαθήσουμε μαζύ.
Κάτι θάν ανάμεσα στὰ θυρόφυλα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ "Ο μαραγκὸς αὔριο θὰ τὴ διορθώσει

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θάρτει αὔριο δ' μαραγκός;

Η ΚΟΡΗ Ναὶ παπποῦ. Θάρτει νὰ δουλέψει στὴν ἀποθήκη.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θὰ κάμει θόρυβο στὸ σπίτι.

Η ΚΟΡΗ Θὰ τοῦ πῶ νὰ δουλέψει σιγά.

(Ἀκούεται ἀπότομα δ' κρότος δρεπάνου
ποῦ ἀκονίζουν ἔξω)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (σκιρτόντας) "Ω!

Ο ΘΕΙΟΣ Τὶ εἶναι;

Η ΚΟΡΗ Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Νομίζω πῶς εἶν" δ' κηπουρός.
Δὲν βλέπω καλά, εἶν" στὴ σκιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶν" δ' κηπουρὸς ποῦ θὰ δουλέψει.

ο ΘΕΙΟΣ Ψαλλιδίζει τὴν νύχτα;

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν εἶν' Κυριακὴ αὔριο;—Ναι. — Παρατήρησα πῶς τὸ χορτάρι εἶχε ψηλώσει πολὺ γύρω στὸ σπίτι.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μοῦ φαίνεται πῶς κάμνει πολὺ θόρυβο τὸ ἐργαλεῖο του.

Η ΚΟΡΗ Ψαλλιδίζει γύρω στὸ σπίτι.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Τὸν διακρίνεις Οὐρσούλη;

Η ΚΟΡΗ Ὁχι παπποῦ, εἶναι μεσὸς τὸ σκοτάδι.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Φοβοῦμαι μὴν ξυπνήσει τὴν κόρη μου.

ο ΘΕΙΟΣ Μόλις τὸν ἀκοῦμε.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἔγὼ, τὸν ἀκούω σᾶν νὰ ψαλλίδιζε μέσος τὸ σπίτι.

ο ΘΕΙΟΣ Ἡ ἄρρωστη δὲν θὰ τὸν ἀκούσει, δὲν ὑπάρχει φόβος.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ λάμπα δὲν ἀνάβει καλὰ ἀπόψε.

ο ΘΕΙΟΣ Θ' ἀπρεπε νὰ βάλουν λάδι.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἰδα νὰ βάζουν τὸ πρωτί. Ἀνάβει ἀσχημα ὕστερα πούλεισαν τὸ παράθυρο.

ο ΘΕΙΟΣ Νομίζω πῶς τὸ γιαλὶ εἶν' σκεπασμένο.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Σὲ λίγο θ' ἀνάψει καλλίτερα.

Η ΚΟΡΗ Ὁ παπποῦς ἀποκοιμήθηκε. Δὲν ἔκλεισε μάτι τώρα καὶ τρεῖς νύχτες.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ἀνησυχοῦσε πολύ.

ο ΘΕΙΟΣ Πάντα ἀνησυχεῖ ὑπερβολικά. Εἶναι στιγμὲς ποῦ δὲν ἔννοει ν' ἀκούσει καμμιὰ δικαιολογία.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶναι συχωρεμένος γιὰ τὴν ἥλικία του

ο ΘΕΙΟΣ Κύριος οἶδε τὶ θάμαστε στὰ χρόνια του.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶνε σχεδὸν δύγδοντάρης.

ο ΘΕΙΟΣ Ἔ, λοιπόν, ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νᾶναι παράξενος.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶναι σᾶν ὅλους τοὺς τυφλούς.

ο ΘΕΙΟΣ Σκέπτουνται πάρα πολύ.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ἐχουν ἀρκετὸ καιρὸ νὰ χάνουν.

ο ΘΕΙΟΣ Μὰ δὲν ἔχουν κι' ἄλλο τίποτε νὰ κάμνουν.

ο πατέρας Κ' ἔπειτα δὲν ἔχουν καμιαὶ εὐχάριστη ἀσχολία·

ο θειος Θάναι τρομερό !

ο πατέρας Μὰ συνηθίζει πιὰ κανείς.

ο θειος Δὲν μπορῶ νὰ τὸ φανταστῶ.

ο πατέρας Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶναι γιὰ κλάμματα.

ο θειος Νὰ μὴ ξέρει κανεὶς ποῦ βρίσκεται, ἀπὸ ποῦ ἔρχετ' ὁ ἄλλος, ποῦ πηγαίνει, νὰ μὴ διακρίνει τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, κι ὅυτε καλοκαῖδι ἀπὸ χειμῶνα, καὶ πάντα αὐτὰ τὰ τρισκοτάδια· θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ ζούσα. Μὰ εἰν' ὅλως διόλου ἀγιάτρευτος ;

ο πατέρας Ἔτσι φαίνεται.

ο θειος Μὰ εἰν' ὅλως διόλου τυφλός ;

ο πατέρας Διακρίνει τὶς μεγάλες λάμψεις.

ο θειος Πρόπει νὰ προφυλάγουμε τὰ φτωχά μας μάτια·

ο πατέρας Ἐχει συχνὰ παραβεβενες ἵδεες.

ο θειος Ἐχει στιγμὲς ποῦ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστος.

ο πατέρας Λέγει ἀκριβῶς ὅτι σκέπτεται.

ο θειος Μὰ ἄλλοτε δὲν ἥταν ἔτσι ;

ο πατέρας Ὁχι δά. Στὸ καιρό του ἥταν λογικὸς σὰν κι ἐμᾶς. Δὲν ἔλεγε τίποτε τὸ ἔξαιρετικό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ Οὐρσούλη τὸν ἐνθαρρύνει ἀρκετὰ. Ἀπαντᾶ σ' ὅτι τὴν ρωτᾷ.

ο θειος Καλλίτερα θάταν νὰ μὴν ἀπαντοῦσε. Τοῦ προσφέρει πολὺ κακὴ ὑπηρεσία.

(Χτυποῦν ἔντεκα)

ο παππογ (ξυπνόντας) Είμαι στραμμένος πρὸς τὴ γιαλένια πόρτα ;

η κορη Κοιμήθηκες καλὰ παπποῦ ;

ο παππογ Είμαι στραμμένος πρὸς τὴ γιαλένια πόρτα ;

η κορη Ναὶ παπποῦ.

ο παππογ Δὲν ἔχει κανένα στὴ γιαλένια πόρτα ;

η κορη Μὰ ὅχι παπποῦ, δὲν βλέπω κανένα.

ο παππογ Νόμιζα πῶς κάποιος περίμενε. Δὲν ἥρτε κανεὶς ;

Η ΚΟΡΗ Κανεὶς παπποῦ.

ο παππούς (πρὸς τὸ θεῖο καὶ τὸ πατέρα) Κι' ἡ ἀδερφή σας δὲν
ἥρτε;

ο θείος Εἶν' πολὺ ἀργὰ. Λὲν θάρτει πιὰ. Δὲν θάταν σωστὸ
ἐκ μέρους της.

ο πατέρας Ἀρχίζει νὰ μ' ἀνησυχεῖ.

(ἀκούεται ἔνας κρότος, σὰν κρότος, κάποιου ποῦ μπαίνει
στὸ σπίτι)

ο θείος Νά την. Ἀκούστε;

ο πατέρας Νὰι κάποιος μπῆκε κάτω.

ο θείος Θάναι ἡ ἀδερφή μας. Ἀναγνώρισα τὸ βῆμα της.

ο παππούς Ἀκουσα νὰ περπατοῦν σιγά.

ο πατέρας Ἐμπῆκε πολὺ ἥρεμα.

ο θείος Ξέρει πῶς ἔχουμ' ἄρρωστο.

ο παππούς Δὲν ἀκούω τίποτε πιὰ.

ο θείος Ἀμέσως θ' ἀνέβει· θὰ τῆς ποῦν πῶς εἴμαστ' ἐδώ.

ο πατέρας Εὐχαριστήθηκα ποῦ ἥρτε.

ο θείος Ἡμουν βέβαιος πῶς θ' ἀρχόταν ἀπόψε.

ο παππούς Ἀργεῖ πολὺ ν' ἀνέβει.

ο θείος Κι' ὅμως πρέπει νὰν ἔκείνη.

ο πατέρας Δὲν περιμένουμ' ἄλλον κανένα.

ο παππούς Δὲν ἀκούω κανένα θόρυβο κάτω.

ο πατέρας Θὰ φωνᾶξω τὴν ὑπηρέτρια· θὰ μάθουμε τὶ συμ-
βαίνει.

(τραβᾶ ἔνα κορδόνι κουδουνιοῦ)

ο παππούς Ἀκούω κι' ὅλα κρότο στὴ σκάλα.

ο πατέρας Εἶν' ἡ ὑπηρέτρια ποῦ ἀνεβαίνει.

ο παππούς Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶν' μόνη.

ο πατέρας Ἀνεβαίνει σιγὰ...

ο παππούς Ἀκούω τὰ βήματα τῆς ἀδερφῆς σοι!

ο πατέρας Ἔγὼ δὲν ἀκούω παρὰ τὴν ὑπηρέτρια.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Είν' ή ἀδερφὴ σου! Είν' ή ἀδερφὴ σου!
(Χτυποῦν στή μικρή πόρτα)

Ο ΘΕΙΟΣ Χτυπᾶ τὴν πόρτα τῆς μικρῆς σκάλας.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Πάω ν' ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιατὶ ή μικρὴ αὐτὴ πόρτα κάνει πολὺ κρότο. Δὲν χρησιμεύει παρὰ ὅταν θέλει κανεὶς νὰ μπεῖ στὴν κάμαρα χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν δεῖ. (Άνοιγει τὴν μικρὴ πόρτα. Ἡ ὑπηρέτρια μένει ἔξω, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἄνοιγμα). Ποῦ εἶσαι;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Ἐδῶ κύριε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ή ἀδερφὴ σου εἴν' στὴν πόρτα;

Ο ΘΕΙΟΣ Δὲν βλέπω παρὰ τὴν ὑπηρέτρια.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν εἴν' παρὰ ή ὑπηρέτρια. (πρὸς τὴν ὑπηρέτρια) Ποιὸς μπῆκε στὸ σπίτι;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Μπήκε στὸ σπίτι;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ναὶ κάποιος ἤρθε τώρα μόλις.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Κανεὶς δὲν ἤρτε κύριε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ποιὸς ἀναστενάζει ἔτσι;

Ο ΘΕΙΟΣ Ἡ ὑπηρέτρια. Είν' λαχανιασμένη.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὴν κλαίει;

Ο ΘΕΙΟΣ Ὁχι. Μὰ γιατὶ νὰ κλάψει;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (στὴν ὑπηρέτρια) Δὲν ἤρτε κανεὶς;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Μὰ ὅχι κύριε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μ' ἀκούσαμε ν' ἀνοίγ' ή πόρτα!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Ἡμούν ἐγὼ πούκλεισα τὴ πόρτα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ἡταν ἀνοιχτή;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Μάλιστα κύριε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Γιατὶ Ἡταν ἀνοιχτὴ τέτοια ὥρα;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Δὲν ξέρω κύριε. Ἐγὼ τὴν εἶχα κλείσει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὰ ποιὸς λοιπὸν τὴν ἀνοιξε;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ Δὲν ξέρω κύριε. Κάποιος θάβγε ὕστερα ἀπὸ μένα...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Πρέπει νὰ προσέχεις. — Μὰ μὴ σπρώχνεις τὴν πόρτα, ξέρεις καλὰ πῶς κάνει κρότο.

- Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ** Μὰ κύριε, δὲν σπρώχνω τὴν πόρτα.
- ΠΑΤΕΡΑΣ** Μὰ ναί. Σπρώχνεις σὰν νάθελες νὰ μπεῖς στὴν κάμαρα.
- Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ** Ἀλλὰ κύριε, εἶμαι τρία βήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν πόρτα.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Μίλα πιὸ σιγά.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Μὴν ἔσβυσαν τὸ φῶς;
- Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ** Μὰ ὅχι παπποῦ.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Μοῦ φαίνεται πῶς σκότείνιασε ἀπότομα.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** (στὴν ὑπηρέτρια) Κατέβα μὰ μὴ κάνεις πιὰ κρότο στὴ σκάλα.
- Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ** Δὲν εἶχα κάμει κρότο.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Σοῦ λέω πῶς ἔκαμες κρότο· κατέβα σιγά· θὰ ξυπνήσεις τὴν κυρία σου.— Κι' ἂν ἔρτει κανεὶς πές του πῶς δὲν εἴμαστε ἐδώ.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Ναί. Πές του πῶς δὲν εἴμαστε.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** (σκιρτόντας) Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πεῖς αὐτό!
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Ἐχτὸς ἂν εἶν' γιὰ τὴν ἀδερφή μου καὶ γιὰ τὸ γιατρό.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Τί ὥρα θάρτει ὁ γιατρὸς;
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Δὲν θὰ μπορέσει νάρτει πρὶν τὰ μεσάνυχτα.
(Κλείνει τὴν πόρτα. Χτυπᾶ μισῆ).
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Μπῆκε;
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Ποιός;
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Ἡ ὑπηρέτρια.
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Ὁχι κατέβηκε.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Νόμιζα πῶς καθόταν στὸ τραπέζι.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Ἡ ὑπηρέτρια;
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Ναί.
- Ο ΘΕΙΟΣ** Αὐτὸ πιὰ μᾶς ἔλειπε.
- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Δὲν μπῆκε κανεὶς στὴν κάμαρα;
- Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** Μὰ ὅχι, κανεὶς δὲν μπῆκε.

ο παππούς Κι ή ἀδερφὴ σου δέν εἴν' ἔδω ;

ο θειός Δὲν ἥρτε ή ἀδερφὴ μας.

ο παππούς Θέλετε νὰ μὲ γελάσετε.

ο θειός Νὰ σὲ γελάσουμε ;

ο παππούς Οὐρσούλη, πὲς μου τὴν ἀλήθεια, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ.

Η ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΗ ΚΟΡΗ Παπποῦ, Παπποῦ, τὶ ἔχεις ;

ο παππούς Κάτι συνέβηκε ! Εἶμαι βέβαιος πὼς ή κόρη μου εἶναι χειρότερα.

ο θειός Μὴν ὀνειρεύεσαι ;

ο παππούς Δὲν θέτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε!... Βλέπω καλὰ πὼς κάτι τρέχει !...

ο θειός Τότε βλέπεις καλλίτερά μας.

ο παππούς Οὐρσούλη πὲς μου τὴν ἀλήθεια !

Η ΚΟΡΗ Μὰ σοῦ λὲν τὴν ἀλήθεια παπποῦ.

ο παππούς Δὲν ἔχεις τὴ συνηθισμένη σου φωνὴ !

ο πατέρας Εἴν' γιατὶ τὴν τρομάζεις.

ο παππούς Καὶ σένα ή φωνὴ σου εἴν' ἀλλαγμένη !

ο πατέρας Μὴ γίνεσαι τρελλός.

(Ο πατέρας καὶ ὁ θεῖος συνεννοοῦνται μὲ σημεῖα,
πὼς ὁ παπποῦς ἔχασε τὸ λογικὸ)

ο παππούς Νοιώθω καλὰ πὼς φοβᾶστε !

ο πατέρας Μὰ ἀπὸ τὶ νὰ φοβηθοῦμε ;

ο παππούς Γιατὶ θέλετε νὰ μὲ γελάσετε;

ο θειός Ποιὸς θὲ νὰ σὲ γελάσει ;

ο παππούς Γιατὶ χαμηλώσατε τὸ φῶς;

ο θειός Μὰ δὲν τὸ χαμηλώσαμε φέγγει ὅπως καὶ πρὸν.

Η ΚΟΡΗ Νομίζω πῶς τὸ φῶς χαμήλωσε.

ο πατέρας Τὸ βλέπω καθαρὸ ὅπως πάντα.

ο παππούς Μυλόπετρες ἔχω στὰ μάτια ! Πῆτε μου λοιπὸν κόρες μου, αὐτὸ ποὺ γίνεται ἔδω ! Πῆτε μου γιὰ τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ σεῖς ποὺ βλέπετε. Εἴμ' ὀλομόναχος

ἔδω, στάτελειώτα σκοτάδια! Δὲν ξέρω ποιὸς ἔρχεται νὰ καθίσει δίπλα μου! Δὲν ξέρω τὶ γίνεται δυὸ βῆματα μπροστά! Γιατὶ μιλούσατε μὲ σιγανὴ φωνὴ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Κανεὶς δὲν μίλησε μὲ σιγανὴ φωνὴ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μιλήσατε σιγανὰ κοντὰ στὴν πόρτα

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ "Όλα ὅσα εἶπα τῷ ἀκουσες.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἐβάλατε κανένα στὴν κάμαρα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὰ σοῦ λέω πώς κανεὶς δὲν μπῆκε!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὴν εἶν' ἡ ἀδερφὴ σου ἡ κανεὶς παππᾶς; Δὲν πρέπει νὰ προσπαθεῖτε νὰ μὲ γελάσετε. — Οὐρσούλη, ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μπῆκε;

Η ΚΟΡΗ Κανεὶς παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν πρέπει νὰ προσπαθεῖτε νὰ μὲ γελάσετε. Ξέρω τὶ ἔχω! Πόσοι εἴμαστ' ἔδω.

Η ΚΟΡΗ "Εξη γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶστ' ὄλοι γύρω στὸ τραπέζι;

Η ΚΟΡΗ Ναὶ παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶσ' ἔδω Παῦλε;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ναὶ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶσ' ἔδω Ὁλύβιε;

Ο ΘΕΙΟΣ Μὰ ναὶ, ναὶ. Εἶμ' ἔδω στὴ συνηθισμένη μου θέση. Δὲν εἶν' σπουδαῖο πρᾶγμα νποθέτω.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶσ' ἔκει Γενοβέφα;

ΜΙΑ ΑΤ ΤΙΣ ΚΟΡΕΣ Ναὶ παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶσ' ἔκει Γερτρούδη;

ΜΙΑ ΆΛΛΗ ΚΟΡΗ Ναὶ παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἶσ' ἔδω Οὐρσούλη;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Ναὶ δίπλα σου παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Καὶ ποιὸς εἶν αὐτὸς ποὺ κάθεται ἔκει;

Η ΚΟΡΗ Ποὺ λοιπὸν παπποῦ; — Δὲν εἶν' κανείς.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἔκει ἔκει. Ἀνάμεσά μας!

Η ΚΟΡΗ Μὰ κανεὶς δὲν εἶναι παπποῦ !

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Σοῦ λὲν πῶς δὲν εἶναι κανεὶς.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὰ δὲν βλέπετε σεῖς !

Ο ΘΕΙΟΣ Ἀστειεύεσαί πῶς δὲν βλέπουμε ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ἔχω ὅρεξη γι' ἀστεῖα σὲ βεβαιῶ.

Ο ΘΕΙΟΣ Πίστευε λοιπὸν αὐτοὺς ποὺ βλέπουν.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (ἀναποφάσιστος) Νόμιζα πῶς ἦταν κάποιος... Νομίζω πῶς δὲν θὰ ζήσω πολὺ πιᾶ...

Ο ΘΕΙΟΣ Γιατὶ νὰ σὲ γελάσουμε ; Σὲ τὶ θὰ ωφελοῦσε ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ἐπρεπε τὴν ἀλήθεια νὰ σοῦ ποῦμε.

Ο ΘΕΙΟΣ Πρὸς τὶ νὰ ἀλλήλογελοιούμαστε ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν θὰ μπορέσεις νὰ ζήσεις πολὺ μὲσ' τὴν πλάνη.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (δοκιμάζοντας νὰ σηκωθεῖ) Θάθελα νὰ ξεσχίσω αὐτὰ τὰ καταχθόνια σκοτάδια.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ποῦ θὲς νὰ πᾶς ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἄπ' ἔκει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὴν ταράζεσαι ἔτσι...

Ο ΘΕΙΟΣ Είσαι παράξενος ἀπόψε.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ἐσεῖς κι ἀν μοῦ φαίνεστε παράξενοι !

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Τὶ ζήτας ἔτσι ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ξέρω τὶ ἔχω !

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Παπποῦ. Παπποῦ τὶ θέλεις ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δόστε μου τὰ χεράκια σας, κόρες μου.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ Ναὶ παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Γιατὶ τρέμετε κι' οἱ τρεῖς παιδιά μου ;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Μὰ δὲν τρέμουμε δὰ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Νομίζω πῶς κι' οἱ τρεῖς εἶστε ωχροίς.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Εἶν' ἀργά παπποῦ, κι' εἴμαστε κουρασμένες.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Θάπρεπε νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῆτε, κι' ὁ παπποῦς θᾶκανς καλὰ ἐπίσης νὰ πᾶ νὰ ξεκουραστεῖ λιγάκι.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δεν θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ αὐτή τῇ νύχτα.

Ο ΘΕΙΟΣ Θὰ περιμένουμε τὸν γιατρὸ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Έτοιμᾶστε με γιὰ τὴν ἀλήθεια !

Ο ΘΕΙΟΣ Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια !

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ξέρω τὶ ὑπάρχει λοιπὸν !

Ο ΘΕΙΟΣ Τίποτε ἀπολύτως σοῦ λέω !

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θάθελα νᾶβλεπα τὴν φτωχὴ μου κόρη !

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὰ ξέρεις καλὰ πῶς εἰν' ἀδύνατο. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ξυπνήσουμεν ἀδικα.

Ο ΘΕΙΟΣ Θὰ τὴν δεῖς αὔριο.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Κανεὶς κρότος δὲν ἀκούεται στὴν κάμαρά της.

Ο ΘΕΙΟΣ Θ' ἀνησυχοῦσα ἀν ἀκονα κρότο.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἰν' ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ δὲν εἶδα τὴν κόρη μου !... Τῆς πῆρα τὰ χέρια χτές βράδυ καὶ δὲν τὴν ἔβλεπα... Δὲν ξέρω τὶ ἀπόγινε πιὰ... Δὲν ξέρω πῶς εἶναι πιὰ... Ξέχασα τὴν ὅψη τῆς. Θ' ἄλλαξε αὐτὲς τὶς βδομάδες !... "Εννοιωσα τὰ κόκκαλα τῶν μάγουλων τῆς κάτω ἀπ' τὰ χέρια μου. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ ζοφερὰ σκοτάδια ἀνάμεσο κείνης καὶ μένα καὶ σᾶς δλῶν ! Δὲν μπορῶ πιὰ ἔτσι νὰ ξήσω... δὲν εἰν' ζωὴ αὐτὴ !... Είστε ἐκεῖ μ' ἀνοιχτὰ μάτια βλέποντας τὰ πεθαμμένα κι' οὕτε ἔνας ἀπὸ σᾶς δὲν σομπονᾶ ! Δὲν ξέρω τὶ ἔχω... ποτὲ δὲν λέει κανεὶς αὐτὸ πούπρεπε νὰ πεῖ... καὶ δλα εἶναι τρομερὰ δταν τὰ σκέπτεται κανεὶς... Μὰ γιατὶ πιὰ δὲν μιλάτε ;

Ο ΘΕΙΟΣ Τὶ ἥθελες νὰ λέγαμε, ἀφοῦ δὲ θὲς νὰ μᾶς πιστέψεις;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Φοβᾶστε μὴν προδοθῆτε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὰ νᾶσαι λογικὸς ἐπὶ τέλους.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Εἰν' καιρὸς ποὺ κάτι μοῦ κρύβουν !... Κάτι ἔγινε στὸ σπίτι... Μ' ἀρχινῶ νὰ καταλαβαίνω τώρα... Εἰν' πολὺς καιρὸς ποὺ μὲ γελοῦν ! — Μὰ νομίζετε πῶς ποτὲ δὲν θὰ μάθαινα τίποτε ; Εἰν' στιγμὲς ποῦμαι λιγότερο τυφλὸς ἀπὸ σᾶς τὸ ξέρετε ; Μὰν δὲν σᾶς ἀκούω τόσες μέρες νὰ ψιθυρίζετε σᾶν νάσαστουν στὸ σπίτι ἐνδὸς καταδικασμένου ; — Δὲν τολμῶ νὰ πῶ τὶ ἔχω ἀπόψε. Μὰ θὰ μάθω τὴν ἀλήθεια !... Θάθελα νὰ

μοῦ τὴν λέγατε μὰ εἰν^τ καιρὸς ποὺ τὴν ἔρω παρὰ τὶς προσπάθειές σας νὰ μοῦ τὴν κρύψετε!... Καὶ τώρα νοιώθω πῶς είστε δλοι σας ὀχρότεροι νεκρῶν!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ Παπποῦ, παπποῦ, τὶ ἔχεις λοιπὸν παπποῦ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν μιλῶ γιὰ σᾶς κόρες μου, ὅχι δὲν τὰ λέγω γιὰ σᾶς... Ξέρω πὼς θὰ μοῦ λέγατε τὴν ἀλήθεια ἀν αὐτοὶ δὲν ήταν γύρω σας!... Κι^τ ἔξ ἄλλου εἴμαι βέβαιος πῶς σᾶς γελοῦν κι^τ ἔσας... Θὰ δητε κόρες μου, θὰ δητε!... Μήν δὲν ἀκούω καὶ τῶν τριῶν σας τ^ο ἀναφυλλητά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μὰ ἀλήθεια ἡ γυναῖκα μου κινδυνεύει;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μήν προσπαθῆτε νὰ μὲ γελάσετε. Εἰν^τ πολὺ ἀργά πιὰ, καὶ ξέρω τὴν ἀλήθεια καλλίτερά σας!

Ο ΘΕΙΟΣ Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν εἴμαστε τυφλοὶ ἐμεῖς!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Θὲς νὰ μπεῖς στὴν κάμαρα τῆς κόρης σου; Συμβαίνει ἐδὼ μιὰ παρεξήγηση καὶ μιὰ πλάνη ποὺ πρέπει νὰ τελειώνουν. — Θέλεις;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (ἀπότομα δισταχτικὸς) "Οχι, ὅχι τώρα... ὅχι ἀκόμη.

Ο ΘΕΙΟΣ Βλέπεις πὼς δὲν είσαι λογικὸς;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ ξέρεις τὶ δὲν μπόρεσε ἔνας ἄνθρωπος νὰ πεῖ στὴ ζωὴ του! Ποιὸς κάνει αὐτὸν τὸν κρότο;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Εἰν^τ ἡ λάμπα ποὺ τρεμοσβύνει παπποῦ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μοῦ φαίνεται πῶς είναι πολὺ ἀνήσυχη... πολὺ ἀνήσυχη...

Η ΚΟΡΗ Εἰν^τ ὁ ψυχρὸς ἀέρας ποὺ τὴν ταράζει...

Ο ΘΕΙΟΣ Δὲν ἔπαρχει ψυχρὸς ἀέρας. Τὰ παραθύρα εἰν^τ κλειστά.

Η ΚΟΡΗ Νομίζω πὼς θὰ σβύσει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν ἔχει πιὰ λάδι.

Η ΚΟΡΗ "Εσβυσε ἐντελῶς.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε ἔτσι μὲσ' τὸ σκοτάδι.

Ο ΘΕΙΟΣ Γιατὶ ὅχι. Συνήθισα πιὰ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ "Εχει φῶς στὴ κάμαρα τῆς γυναίκας μου.

ο ΘΕΙΟΣ Θὰ τὸ πάρουμε ἀμέσως ὅταν ἔρτει ὁ γιατρὸς.
ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶν' ἀλήθεια πῶς βλέπουμ^ο ἀρκετὰ. Εἶν' ἡ ἔξωτερη κακὴ ἀνταύγεια.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὴν φέγγει ἔξω;

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Πιὸ πολὺ ἀπ' ἐδώ.

ο ΘΕΙΟΣ Ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ νὰ μιλῶ στὸ σκοτάδι.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Κι' ἐγὼ ἐπίσης.

(Σιωπὴ)

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ρολόϊ κάνει πολὺ κρότο!...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ Εἶναι γιατὶ δὲν μιλᾶμε πιὰ παπποῦ.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὰ γιατὶ σιωπᾶτε ὅλοι σας;

ο ΘΕΙΟΣ Γιὰ τὶ πρᾶμα θέλεις νὰ μιλήσουμε. Εἶσαι ἀστεῖος ἀπόψε.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μήπως εἶν^ο πολὺ σκοτεινὰ στὴ κάμαρα;

ο ΘΕΙΟΣ Δὲν φέγγει πολὺ.

(Σιωπὴ)

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν αἰσθάνουμαι καλὰ, Οὐρσούλη. "Ανοιξε λίγο τὸ παράθυρο.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ναὶ κόρη μου ἀνοιξε λίγο τὸ παράθυρο. "Αρχῖζω νάχω ἀνάγκη δέρα, κι' ἐγὼ ἐπίσης.

(Η κόρη ἀνοίγει τὸ παράθυρο)

ο ΘΕΙΟΣ Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς μείναμε ἐπὶ πολὺ κλειστοὶ.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Μὴν εἶν^ο ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο;

Η ΚΟΡΗ Ναὶ παπποῦ. Εἶν^ο ὀρθάνοιχτο.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θᾶλεγε κανεὶς πῶς δὲν εἶν^ο ἀνοιχτό. Δὲν ἔρχεται κρότος ἀπ' ἔξω.

Η ΚΟΡΗ "Οχι παπποῦ. Δὲν ὑπάρχει οὔτ' ὁ ἐλάχιστος κρότος.

ο ΠΑΤΕΡΑΣ Μιὰ ἔξαιρετη κακὴ σιωπὴ βασιλεύει.

Η ΚΟΡΗ Θᾶκουνγε κανεὶς τὸ περπάτημα ἐνὸς ἀγγέλου.

ο ΘΕΙΟΣ Νὰ γιατὶ δὲν ἀγαπῶ τὴν ἔξοχήν.

ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θᾶθελα ν^ο ἄκουγα λίγο θύρυβο. Τὶ ὥρα εἶναι Οὐρσούλη;

Η ΚΟΡΗ Κοντά μεσάνυχτα παπποῦ.

(Ἐδὼ δὲ Θεῖος ἀρχίζει νὰ περπατᾷ ἐπὶ πολύ, κατὰ πλάτος τῆς κάμαρας)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ποιὸς εἶν^{τος} αὐτὸς ποὺ περπατᾶ ἔτσι γύρω μας;

Ο ΘΕΙΟΣ Εἶμαι ἔγώ, εἶμαι ἔγώ, μὴ φοβᾶσαι. Αἰσθάνουμαι τὴν ἀγάγκη νὰ περπατήσω λίγο (Σιωπή) — Ἀλλὰ θὰ καθήσω. — Δὲν βλέπω ποὺ πηγαίνω. (Σιωπή)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Θάψελα νάμουν ἄλλοῦ!

Η ΚΟΡΗ Πούθελες νὰ πήγαινες παπποῦ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Δὲν ξέρω ποῦ — σὲ μιὰ ἄλλη κάμαρα, ἀδιάφορο ποὺ! ἀδιάφορο ποὺ!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ποῦ θὰ πᾶμε;

Ο ΘΕΙΟΣ Εἶν^{τος} πολὺ ἀργά γιὰ νὰ πᾶμε ἄλλοῦ. — (Σιωπή. Κάθουνται ἀκίνητοι γύρω στὸ τραπέζι.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Τὶ εἶν^{τος} αὐτὸς ποὺ ἀκούω Οὐρσούλη;

Η ΚΟΡΗ Τίποτε παπποῦ, εἶναι φύλλα ποὺ πέφτουν. — Νὰ εἶναι φύλλα ποὺ πέφτουν στὴ βεράντα.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Πήγαινε νὰ κλείσεις τὸ παράθυρο Οὐρσούλη.

Η ΚΟΡΗ Καλὰ παπποῦ.

(Κλείνει τὸ παράθυρο καὶ ξανάρχεται νὰ καθίσει.)

* **Ο ΠΑΠΠΟΥΣ** Κρυώνω. (Σιωπή, Οἱ τρεῖς ἀδερφές ἀγκαλιάζουνται). Τὶ ἀκούω τώρα;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Εἶν^{τος} οἱ τρεῖς ἀδερφές ποὺ ἀγκαλιάζουνται.

Ο ΘΕΙΟΣ Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πολὺ δχρόες ἀπόψε.

(Σιωπή).

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Τὶ εἶν^{τος} αὐτὸς ποὺ ἀκούω ἀκόμα;

Η ΚΟΡΗ Τίποτα παπποῦ, εἶν^{τος} τὰ χέρια μου ποὺ ἔνωσα.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Καὶ τοῦτο;

Η ΚΟΡΗ Δὲν ξέρω παπποῦ... Ίσως οἱ ἀδερφές μου ποὺ τρέμουν λίγο.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Φοβοῦμαι ἐπίσης παιδιὰ μου.

(Ἐδῶ μιὰ ἀχτίνα τῆς σελήνης περνᾶ ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τῶν τζαμιῶν καὶ ἀπλώνει ἐδῶ κι' ἔκει, κάποιες ἀμυδρές περιέργες

λάμψεις, στήν κάμαρα. Χτυποῦν μεσάνυχτα καὶ στὸ τελευταῖο
χτύπημα, φαίνεται σὲ κάποιους, πολὺ ἀόριστα πώς ἀκοῦνε
ἔνα θόρυβο, δῆς κάποιου ποὺ θὰ σηκώνετον μὲ μεγάλη
βία).

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (σκιρτόντας ἀπὸ ἔνα ἰδιαίτερο φόβο) Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σηκώθηκε;

Ο ΘΕΙΟΣ Δὲν ἐσηκώθηκε κανεὶς!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Δὲν ἐσηκώθηκα!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ Οὔτ' ἔγὼ! — Οὔτ' ἔγὼ! — Οὔτ' ἔγὼ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Κάποιος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ο ΘΕΙΟΣ Φῶς!

(Ἐδώ ἀκοῦν ἀπότομα μιὰ ἁγωνία τρόμου δεξιὰ,
στήν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἡ ὁγωνία αὐτὴ ἐξακολουθεῖ
μὲ διαβαθμίσεις τρόμου μέχρι τὸ τέλος τῆς σκηνῆς).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Ακοῦτε! τὸ παιδί!

Ο ΘΕΙΟΣ Ποτὲ δὲν ἔκλαψε!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ Πᾶμε νὰ δοῦμε!

Ο ΘΕΙΟΣ Φῶς! Φῶς!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἀκοῦν νὰ τρέχουν μὲ γρήγορα καὶ
ὑπόκωφα βήματα στὴ κάμαρα ἀριστερὰ. — Ἐπειτα, μιὰ
σιωπὴ θανάτου. — Ακοῦν μ' ἔνα βουβὸ τρόμο, μέχρις ὅτου
ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ἀνοίγει ἀργά, τὸ φῶς τῆς γειτονικῆς
κάμαρας χύνεται στὴ σάλα καὶ ἡ νοσοκόμα ἐμφανίζεται στὸ
κατώφλι, στὰ μαῦρα, καὶ ὑποκλίνεται κάνοντας τὸ σημεῖο
τοῦ σταυροῦ, γιὰ ν' ἀναγγείλει τὸ θάνατο τῆς γυναίκας.

Καταλαβαίνουν, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἔνα λεπτὸ ἀνατοφα-
σιστικότητας καὶ φρίκης μπαίνουν σιωπηλοὶ στὸ νεκρικὸ θά-
λαμο, ἐνῶ ὁ θεῖος μπρὸς στήν πόρτα παραμερίζει μ' εὐγένεια,
γιὰ ν' ἀφίσει νὰ περάσουν οἱ τρεῖς κόρες. Ὁ τυφλὸς μένει
μόνος, σηκώνεται τρομαγμένος, ψηλαφεῖ, γύρω στὸ τραπέζι,
μεσ' τὸ σκότος.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ποῦ πηγαίνετε; — Ποῦ πηγαίνετε; — Μ' ἄφι-
σαν δλομόναχο!